

WRĘCZYCA WIELKA

OBLUBIENIEC

Nr 4/2024 28.01.2024

Tygodnik Parafii Świętego Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny

Drodzy Parafianie! Bracia i Siostry w Chrystusie! Święty Kościele we Wręczycy!

„Mówię to dla waszego pożytku,
nie zaś, by zastawiać na was pułapkę;
ale po to, byście godnie
i z upodobaniem trwali przy Panu.”

(z 2. czyt. dzisiejszej Mszy św.)

Nauczanie świętego Pawła i innych Apostołów jest wspaniałym źródłem światła Bożego dla naszego codziennego życia osobistego, rodzinnego i narodowego. Pamiętajmy o tym, że i dziś grozi nam pokusa myślenia o nim jako pułapce lub rzeczy zbędnej. Maryja też żyła według światła nauki apostoelskiej, choć jest Królową Apostołów. ks. Robert Grohs, proboszcz

Papież Franciszek na Twitterze:

„Przytłoczeni tysiącem słów pozwalamy, żeby słowo Boże przemknęło: słyszymy je, ale go nie słuchamy; słuchamy go, ale go nie strzeżemy; strzeżemy go, ale nie pozwalamy, by sprowokowało nas do przemiany. Nie można być „głuchym” na Słowo! #NiedzielaSłowaBożego” „Ten kto trwa w kontakcie ze #SłowoBoże zdrowieje z sideł przeszłości, ponieważ żywe Słowo reinterpretuje życie, lecz także zranioną pamięć, zaszczepiając pamięć o Bogu i Jego dziełach dla nas. Pismo Święte przypomina nam, kim jesteśmy: zbawionymi i umiłowanymi dziećmi Bożymi.” „Ewangelia jest księgą życia. Dajmy zawładnąć się pięknu, które #SłowoBoże wnosi w życie. #NiedzielaSłowaBożego” (21.01) „Najbliższe miesiące powiodą nas ku otwarciu Drzwi Świętych, poprzez które rozpoczniemy Jubileusz. #MódlmysięWspólnie o przygotowanie się do dobrego przeżywania tego wydarzenia łaski oraz doświadczenia w nim mocy Bożej nadziei.”

„#MódlmysięWspólnie o jedność chrześcijan i niestrudzenie wołajmy do Pana o pokój na Ukrainie, w Izraelu i w Palestynie, a także w wielu innych miejscach na świecie: to zawsze najslabsi cierpią z powodu jego braku.” (22.01)
„#JednośćChrześcijan, ku której zmierzamy, szanuje różnorodność: Duch Święty nie zamyka nas w jednolitości, ale usposabia do przyjmowania się w różnorodności.” (23.01)
„Gromadzenie dóbr materialnych nie wystarczy, by dobrze żyć, ponieważ życie nie zależy od tego, co się posiada (por. Łk 12, 15). Zależy natomiast od dobrych relacji z Bogiem, z innymi, a także z tymi, którzy są ubożsi.
#AudiencjaOgólna” „Szukajmy mądrości, aby nie utracić naszego człowieczeństwa. Ona pomoże nam również dostosować systemy sztucznej inteligencji do wymogów prawdziwie ludzkiej komunikacji.” „Wykorzystanie sztucznej inteligencji może wnieść pozytywny wkład w dziedzinę komunikacji, jeśli nie zniweczy roli dziennikarstwa w terenie; jeśli doceni profesjonalizm komunikacji i sprawi, że każdy dziennikarz będzie odpowiedzialny.” (24.01)
„Wszelkie wysiłki zmierzające do pełnej jedności są wezwane do podążania tą samą drogą Pawłową: do odsunięcia naszych idei z centrum na bok, aby szukać głosu Pana i pozostawić Jemu inicjatywę oraz przestrzeń. #JednośćChrześcijan” (25.01)

Intencja papieska na luty 2024 r.:

Módlmy się, aby chorzy w terminalnej fazie swojego życia oraz ich rodziny otrzymywali zawsze niezbędną opiekę i wsparcie, zarówno pod względem medycznym, jak i ludzkim.

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

1. Dziś, w 4. Niedzielę w Ciągu Roku, prosimy Ojca, abysmy „chwalili Go z całej duszy i szczerze miłowali wszystkich ludzi”.
2. W środę będziemy obchodzili wspomnienie św. Jana Bosko, prezbitera.
3. W tym tygodniu przypada pierwszy czwartek, piątek i sobota miesiąca. W piątek odwiedzę chorych i starszych.
4. W piątek, w święto Ofiarowania Pańskiego, Msze św. odbędą się o 7:00, 11:00 i 18:00. Zachęcam, by zabrać ze sobą gromnicę.
5. W sobotę będziemy obchodzili wspomnienie św. Błażeja, biskupa i męczennika. Po Mszy św. i Akcie Wynagrodzenia Niepokalanemu Sercu Maryi będzie można przyjąć specjalne błogosławieństwo dla chorych na choroby gardła.
6. Za tydzień od sobotniego wieczoru w naszej parafii dzięki Zakonowi Rycerzy Kolumba będziemy przeżywać czas peregrynacji obrazu św. Józefa.
7. Również za tydzień odbędzie się spotkanie rodziców dzieci pierwszokomunijnych.
8. W najnowszej „Niedzieli” polecam artykuł o tym „Jak odróżnić cuda od demonicznych kłamstw?” oraz „Żołnierz Kościoła” o śp. Arcybiskupie Antonim Baraniaku, jednym z najbardziej prześladowanych przez bandę komunistów.
9. W „Oblubieńcu” znajdziemy piątą część Listu św. Jana Pawła II do rodzin.
10. Dziękuję tym, którzy złożyli kolejne ofiary na termomodernizację kościoła.
11. Odszedł od nas do Boga śp. Robert Ułamek z ul. Bocznej, l. 53. Wieczny odpoczynek racz mu dać, Panie.

List do rodzin *Gratissimam sane*

św. Jan Paweł II, odcinek 5.

Bezinteresowny dar z siebie samego

11. Sobór uczy, że człowiek jest tym jedynym na świecie stworzeniem, którego Bóg chciał i chce dla niego samego; równocześnie stwierdza, że człowiek ten „nie może odnaleźć się w pełni inaczej jak tylko poprzez bezinteresowny dar z siebie samego” (*Gaudium et spes*, 24). Może się to wydać sprzecznością, ale sprzecznością nie jest. Jest — owszem — głębokim paradoksem ludzkiego bytowania: bytowania w prawdzie, które służy miłości. To miłość właśnie sprawia, że człowiek urzeczywistnia siebie przez bezinteresowny dar z siebie. Miłość bowiem jest dawaniem i przyjmowaniem daru. Nie można jej kupować ani sprzedawać. Można się nią tylko wzajemnie obdarowywać.

Dar osoby z istoty swojej jest trwały i nieodwołalny. Nerozerwalność małżeństwa wynika nade wszystko z samej istoty tego daru: dar osoby dla osoby. W tym darze wzajemnym wyraża się oblubieńczy charakter miłości. W przysiędze małżeńskiej narzeczeni nazywają siebie imieniem własnym: „Ja... biorę ciebie... za żonę — za męża — i ślubuję [...], że cię nie opuszczę aż do śmierci”. Taki dar zobowiązuje o wiele mocniej, zobowiązuje głębiej niż to, co może być „nabyte” w jakikolwiek sposób i za jakąkolwiek cenę. Zginając kolana przed Ojcem, od którego pochodzi wszelkie rodzicielstwo, przyszli rodzice mają świadomość, że zostali „odkupieni”, czyli nabyci za największą cenę: za cenę Krwi Chrystusa, to jest daru najbardziej bezinteresownego, w którym sakramentalnie uczestniczą. Przysięga małżeńska dopełni się Eucharystią, czyli ofiarą „Ciała wydanego” i „Krwi przelanej”. Sama z siebie już jest jej wyrazem.

Ta sama logika bezinteresownego daru wkracza w ich życie, kiedy mężczyzna i kobieta w małżeństwie wzajemnie się sobie oddają i wzajemnie przyjmują jako „jedno ciało” i jedność dwojga. Bez tej logiki małżeństwo byłoby puste. Komunia osób na tej logice zbudowana staje się komunią rodzicielską. Małżonkowie dają życie własnemu dziecku. Jest to nowe ludzkie „ty”, które pojawia się w orbicie ich rodzicielskiego „my”. Istota, do której mówić będą nowym imieniem: „nasz syn... nasza córka...”. „Urodziłam człowieka za sprawą Boga” (por. Rdz 4,1) — mówi pierwsza rodząca kobieta w Księdze Rodzaju: biblijna Ewa. Jest to człowiek naprzód oczekiwany przez dziewięć miesięcy, potem „objawiony” rodzicom i rodzeństwu. Cały ten proces — poczęcia, rozwoju w łonie matki, wreszcie zrodzenia, wydania na świat — służy do stworzenia stosownej jakby przestrzeni, aby ten nowy człowiek mógł się objawić jako „dar”. Albowiem również on — ten nowy człowiek — jest od początku takim właśnie darem. Jakże inaczej można określić tę istotę kruchą i bezbronną, która całkowicie jest zależna od swych ludzkich rodziców, całkowicie im zawierzona? Nowo narodzony człowiek oddaje siebie rodzicom przez sam fakt swojego zaistnienia. Istnienie — życie — jest pierwszym darem Stwórcy dla stworzenia.

Dobro wspólne rodziny urzeczywistnia się w nowo narodzonym. Tak jak dobro wspólne małżeństwa urzeczywistnia się poprzez miłość oblubieńczą, która gotowa jest dawać i przyjmować nowe życie — tak dobro wspólne rodziny urzeczywistnia się przez tę samą oblubieńczą miłość spełnioną w nowo narodzonym. W genealogii osoby wpisana jest genealogia rodziny. Upamiętnią to zapisy w księgach parafialnych, w księdze chrztów, ale akt ten jest już tylko pochodną, jest społeczną konsekwencją faktu, „że się człowiek narodził na świat” (J 16,21).

Czy to prawda, że stał się darem dla rodziców? Darem dla społeczeństwa? Pozornie nic nie zdaje się na to wskazywać. To, że narodził się człowiek, wydaje się zwykłym faktem statystycznym, który rejestruje się jak tyle innych faktów. Przelicza się ten fakt w cyfrach i bilansach demograficznych. Z pewnością dziecko oznacza dla rodziców nowy trud, nowy zasób potrzeb i kosztów. Stąd też pokusa, ażeby go nie było (Por. Encyklika *Sollicitudo rei socialis*, 25). Pokusa bardzo mocna w niektórych środowiskach społecznych i kulturowych. Czy więc nie jest ono darem? Czy tylko przychodzi zabierać, nie dawać? Te pytania to myśli natrętne, od których z trudem wyzwała się współczesny człowiek. Dziecko przychodzi zająć miejsce, którego i tak coraz mniej jest na świecie. Czy jednak naprawdę niczego nie wnosi do rodziny i społeczeństwa? Czyż nie jest „częstką” tego wspólnego dobra, bez którego ludzkie wspólnoty rozpadają się i umierają? Trudno temu zaprzeczyć. Dziecko obdarowuje sobą rodzinę. Jest darem dla rodzeństwa i dla rodziców. Dar życia staje się równocześnie darem dla samych dawców. Nie mogą nie odczuć jego obecności, jego uczestnictwa w ich życiu, tego, co wnosi do dobra wspólnego małżeństwa i wspólnoty rodzinnej. Poprzez wszystkie meandry ludzkiej psychologii prawda ta pozostaje oczywista w swej prostocie oraz w swej głębi. Człowiek jest dobrem wspólnym każdej ludzkiej społeczności. Jest on też — jak już przypomniano — „drogą Kościoła” (Encyklika *Redemptor hominis*, 14; por. Encyklika *Centesimus annus*, 53). Jest to ten człowiek, o którym powiedział św. Ireneusz, iż jest „chwałą Bożą”: „Gloria Dei vivens homo” (*Adversus haereses*, IV, 20, 7), co czasem tłumaczy się: „chwałą Bożą jest, aby człowiek żył”. Rzec można, iż mamy tutaj do czynienia z najbardziej transcendentną definicją człowieka. Chwała Boża jest dobrem wspólnym wszystkiego, co istnieje; jest dobrem wspólnym rodzaju ludzkiego.

Tak. Człowiek jest dobrem wspólnym. Jest dobrem wspólnym rodziny i ludzkości, poszczególnych społeczności oraz społeczeństw: trzeba jednak wprowadzić tutaj znamienne różnice stopnia i sposobu. O ile jest on dobrem wspólnym na przykład narodu (jako rodak) czy państwa (jako obywatel), to dobrem wspólnym rodziny jest w sposób najbardziej konkretny, jedyny i niepowtarzalny: nie tylko jako człowiek, jako jednostka w ludzkiej wielości, lecz jako „ten człowiek”. Bóg-Stwórca powołuje go do istnienia „dla niego samego”. Wraz z zaistnieniem rozpoczyna się też dla niego „wielka przygoda” życia, która korzenie swoje zapuszcza w rodzinie. „Ten człowiek” — to w każdym przypadku osoba zasługująca na afirmację ze względu na swą ludzką godność. Godność właściwa osobie wyznacza jego miejsce wśród ludzi, przede wszystkim wyznacza jego miejsce w rodzinie. Rodzina jest bowiem — bardziej niż jakakolwiek inna społeczność — środowiskiem, w którym człowiek może bytować „dla niego

samego" poprzez bezinteresowny dar z samego siebie. Pod tym względem pozostaje ona społecznością niezastąpioną i niezastępowalną: jest „sanktuarium życia” (Encyklika *Centesimus annus*, 39).

To, że rodzi się człowiek, „że się człowiek narodził na świat” (J 16,21), jest znakiem paschalnym. Mówi o nim Ewangelia według św. Jana w tych słowach, które Chrystus skierował do uczniów przed swym odejściem. Mówił im wtedy o smutku, jaki z racji tego odejścia napełnił ich serce. I ten właśnie smutek odejścia, czyli śmierci, porównał ze smutkiem rodzącej kobiety: „Kobieta, gdy rodzi, doznaje smutku (czyli cierpi), bo przyszła jej godzina. Gdy jednak urodzi dziecko, już nie pamięta o bólu z powodu radości, że się człowiek narodził na świat” (J 16,21). „Godzina” Chrystusowej śmierci (por. J 13,1) została tutaj przyrównana do „godziny” rodzącej niewiasty. Natomiast narodzenie człowieka znajduje swój odpowiednik w zwycięstwie życia nad śmiercią: znajduje swój odpowiednik w Chrystusowym zmartwychwstaniu. Można snuć wokół tego zestawienia wielorakie refleksje. Zmartwychwstanie jest objawieniem Życia poza progiem śmierci. Narodziny dziecka są też objawieniem życia. Dla Chrystusa, który przyszedł, abyśmy życie mieli, i mieli w obfitości, jest to zawsze objawienie życia dla „pełni życia”, która jest w Bogu samym: „Przyszedłem po to, aby mieli życie i mieli je w obfitości” (por. J 10,10). Tu także odśłania się właściwe znaczenie Ireneuszowego „Gloria Dei vivens homo”.

Taka jest ewangeliczna prawda o darze z siebie, bez którego człowiek nie może „ureczywistnić” siebie samego. Widać zarazem, jak głęboko ten „bezinteresowny dar” jest osadzony w Darze Boga-Stwórcy i Boga-Odkupiciela. Jak głęboko jest on osadzony w Duchu Świętym, którego Kościół w Sakramencie Małżeństwa zaprasza do „nawiedzenia serc”. Istotnie, bez tego „nawiedzenia” trudno byłoby to wszystko pojąć i spełnić jako powołanie człowieka. Jest wiele ludzi, którzy to pojmują. Iluż mężczyzn i kobiet chłonie tę prawdę, wiedząc i wyczuwając, że tu właśnie spotykają się z „Prawdą i Życiem” (por. J 14,6)! Że bez tej prawdy nie ma też prawdziwie ludzkiego sensu życie małżeństwa i rodziny.

Kościół nie przestaje tej prawdy nauczać i o niej świadczyć. Przy tej całej wyrozumiałości dla tylu trudnych sytuacji kryzysowych w rodzinie i dla całej kruchości ludzkich istot — Kościół nie przestaje żywić przeświadczenia, że musi on sam pozostawać wierny prawdzie o ludzkiej miłości, gdyby od niej odstąpił, zdradziłby siebie samego. Gdyby Kościół od tej zbawczej prawdy odstąpił, nie mógłby już otwierać na nią „oczu wiary” (por. Ef 1,18), bo one są zawsze wrażliwe na światło rzucone na życie ludzkie przez Ewangelię (por. 2 Tm 1,10). Świadomość daru, bezinteresownego daru z siebie, przez który człowiek „ureczywistnia siebie samego”, musi być stale odnawiana i stale zabezpieczana, nawet za cenę wszystkich sprzeciwów, których Kościołowi nie szcędzą rzecznicy tak zwanej postępowej cywilizacji (por. Encyklika *Sollicitudo rei socialis*, 25). Rodzina zawsze wyraża nowy wymiar dobra „dla ludzi”, a przez to też rodzi nową odpowiedzialność. Jest to odpowiedzialność za szczególne dobro wspólne, w którym zawarte jest dobro człowieka: każdego z uczestników rodzinnej wspólnoty. Jest to z pewnością dobro „trudne” („bonum arduum”), a tym bardziej fascynujące.

Ofiarowanie Pańskie

Głęboka jest treść święta Ofiarowania Pańskiego: Chrystus Pan wchodzi do świątyni, aby podkreślić, że kończy się kapłaństwo Starego Przymierza, a rozpoczyna się w Nim i przez Niego Kapłaństwo nowe oraz nowa, najwyższa i najdoskonalsza Ofiara, którą On aktem ofiarowania się Ojcu niebieskiemu w świątyni dzisiaj zapoczątkował.

Od lat po r. 1000 wprowadzono z tej okazji zwyczaj poświęcania gromnic i procesji na pamiątkę, że Szymon nazwał Chrystusa Pana "światłem na oświecenie pogan i chwałę ludu Twego Izraela" (Łk2,32). Tę symbolikę światła, Chrystus sam szeroko wyjaśni, kiedy siebie nazwie "Światłem świata".

Szczególnie wymowna była ta symbolika w pierwszych wiekach chrześcijaństwa, kiedy nabożeństwa odbywały się nocą i kiedy nie było innego światła. Kościół katolicki na każdym kroku nam przypomina, że Chrystus Pan jest naszym światłem, że bez Chrystusa byłibyśmy wszyscy w najgłębszych ciemnościach niewiedzy i śmierci. Będąc zaś sam światłem, udziela nam także Chrystus swojego światła i dzieli się nim z nami: przez swoją naukę i życie Boże, jakie do dusz naszych wlewa. Momentem najuroczystszy apoteozy Chrystusa jako światła, który oświeca narody, jest podniosły obrzęd w Wielką Sobotę poświęcenia paschału wielkanocnego i przepiękny hymn Exulet, który Kościół z tej okazji przez swoich kapłanów jako dar wdzięczności wyśpiewuje.

Święto Ofiarowania Pańskiego było obchodzone w Jerozolimie już w V wieku, a dwa wieki później również w Kościele Zachodnim. W kalendarzu liturgicznym wyznaczono mu datę 2 lutego. Zamyka ono cykl uroczystości związanych z objawieniem się światu Słowa Wcielonego.

Liturgię tego święta rozpoczyna obrzęd błogosławienia świec i procesja z nimi na uroczyste sprawowanie Eucharystii. Kapłan wypowiada słowa modlitwy, w której prosi, aby "wszyscy, którzy zgromadzili się w tej świątyni z płonącymi świecami, mogli kiedyś oglądać blask chwały Chrystusa". To odniesienie do spotkania z Panem w wieczności oraz czytana Ewangelia o spotkaniu z Symeonem sprawiają, że pobłogosławione 2 lutego świece podaje się umierającym. Ks. Roman Kempny

---

INTENCJE MSZALNE

Niedziela 28.01 – Czwarta Niedziela w Ciągu Roku

7:15 Różaniec św.

8:00 † Feliksę i Józefa Brzęczków, Helenę i Stanisława Chudzików

11:00 O Boże błogosławieństwo i wzrost dla Marii Trzepizur z okazji 70. urodzin

18:00 † Marię Siudeję od siostry Łucji z rodziną

Poniedziałek 29.01

7:00 O Boże błogosławieństwo i rozwój nowego życia dla Weroniki Kot z okazji 15. urodzin

18:00 † Halinę i Stanisława Piskorków

Adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy (do 19:00)

Wtorek 30.01

18:00 † Ludwika (r.) i Stanisławę Kozuchów, Jana, Władysławę i Franciszka Strzelczyków oraz Helenę Paturej

Środa 31.01- Wspomnienie św. Jana Bosko, prezbitera

7:00 † Mirosława (4 r.)

17:30 Adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy

18:00 Nowenna do św. Józefa i Msza św.

- 1.) W intencjach znajdujących się w skrzynce modlitewnej
- 2.) O powrót do zdrowia i siłę ducha do chorowania dla Marii, Wiesi, Agaty, Stefana, Ewy, Justyny, Krystyny, Józefa, Krystyny, Andrzeja, Justyny, Urszuli, Krystyny, Sylwii, Anny, Edwarda, Pauliny, Małgorzaty, Doroty i Beaty
- 3.) O cud uzdrowienia, łaskę przebaczenia i żywą wiarę w rodzinie
- 4.) † Marię (r.) i Józefa Raczyńskich, Zofię, Bronisława i Stefana Sikorów, Urszulę Głąb, Waclawa Kuca, Danutę i Zdzisława Gajowczyków
- 5.) † Tadeusza Krysiaka (7 r.), Stanisławę i Stanisława Krysiaków, Anastazję i Jana Małczaków oraz Stefana Głęba
- 6.) † Józefę (r.), Franciszka (r.) i Henryka Kasprzaków, Mariana Kluczniaka, Bronisława Mastalerza oraz Władysława Gorzelaka
- 7.) † Jacka Matyję od cici Jadzi z rodziną
- 8.) † Jana i Marię Patyków, Marię Suchanek, Kazimierza Janika, Juliana, Józefę, Franciszka, Leona i Helenę Rybaków oraz Andrzeja Tolla
- 9.) † Lilę Dawidowicz od sąsiadów z ul. Śląskiej i Częstochowskiej
- 10.) † Wandę Kulej od koleżanek i kolegów ze Szkoły Podstawowej we Wręczycy Wielkiej - rocznik 1954
- 11.) † Sabinę Groszek od Tadeusza Groszka z rodziną
- 12.) † Stefana Pawelaka od rodziny Płanetów
- 13.) † Mieczysława Lamika od syna Krzysztofa z żoną Marianną
- 14.) † Izabelę Kozak od chrześnicy Lidii Bednarek z rodziną
- 15.) † Władysława Molla od pracowników „Fantazji”
- 16.) † Michała Mstowskiego od Krystyny Trzepizur z rodzinami Gryzbowskich i Kwiatkowskich

Czwartek 1.02 – Pierwszy czwartek miesiąca

18:00 † Monikę Sztanderę od rodziny Kozinów i Tukajów

Piątek 2.02 – Święto Ofiarowania Pańskiego, pierwszy piątek miesiąca

7:00 Intencja wynagradzająca Najświętszemu Sercu Pana Jezusa

11:00 † Adrianka (8 r.) i Piotra Zielonków, Renatę Banasiak

18:00 † Lucynę Buszkiewicz (25 r.), Mieczysława Kwiędacza, Marianę, Genowefę, Ignacego i Tadeusza Jędryszczaków

Adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy (do 21.30)

Sobota 3.02 – Wspomnienie św. Błażeja, biskupa i męczennika,
pierwsza sobota miesiąca

9:00 † Bolesława Tubka, Zofię Forczek, Mariannę i Franciszka Kopaczów, Janinę i Stefana Jędryszczaków

17:30 **Przywitanie obrazu św. Józefa w ramach ogólnopolskiej peregrynacji**

Modlitwa i litania do św. Józefa

18:00 † Romualda Sokola

Różaniec prowadzony przez Zakon Rycerzy Kolumba

Niedziela 4.02 – Piąta Niedziela w Ciągu Roku, „niedziela rycerska”

7:00 **Różaniec św.**

7:30 **Wypominki**

8:00 **Msza św. za zmarłych wymienionych w wypominkach rocznych**

11:00 O Boże błogosławieństwo i wiele łask Bożych dla Mariusza i Kasi z okazji urodzin oraz Agnieszki z okazji imienin

18:00 † Helenę (8 r.) i Stanisława Chudzików, Jerzego, Danielę i Krzysztofa Olszewskich

---

Msze św. w niedziele i święta wolne od pracy 8:00, 11:00, 18:00

Msze św. w dni powszednie 9:00 (soboty), 18:00 (od poniedziałku do soboty)

Nowenna do św. Józefa w środy o 18:00

Nabożeństwa I-czwartkowe i I-piątkowe o 18:40; I-sobotnie o 9:40

Oratorium św. Józefa dla dzieci i młodzieży od wtorku do czwartku, 15:00–17:00

Adoracja Najświętszego Sakramentu poniedziałek, 18:30 – 19:00; środa, 17:30 – 18:00 i piątek, 18:40 – 21:30

Próby chóru parafialnego czwartek, 20:00 – 21:30

Codzienna modlitwa różańcowa w niedzielę o 7:15; w poniedziałek o 17:25; we wtorek o 17:15; w środę o 19:00; we czwartek o 7:30 i sobotę 9:40

Odwiedziny chorych z obrzędem Komunii św. poza Mszą św.

Pierwsze piątki i pierwsze soboty miesiąca oraz na żądanie

Grupy Ministranci i lektorzy – sobota o 10:00,

Diakonia miłosierdzia – pierwszy wtorek miesiąca o 16:30 (kontakt: 609136447),

Diakonia wyzwolenia – drugi poniedziałek miesiąca o 18:00.

Biblioteka parafialna w środę po wieczornej Mszy św.

Księgarnia parafialna czynna w środy od 19:00 i na życzenie (665530505)

Kancelaria parafialna

Poniedziałek i środa po wieczornej Mszy św. lub po umówieniu się – tel. 343170213

Poradnia Życia Rodzinnego

Siedziba w „Domu św. Józefa”, umawiamy się indywidualnie przez tel. 609136447

Kontakt ul. 3-Maja 4, 42-130 Wręczyca Wielka,

parafiawreczyca.pl, tel. **34 3170213**, oblubieniec@parafiawreczyca.pl

Konto parafialne

Parafia Katolicka św. Józefa, PKO Bank Polski 66 1020 1664 0000 3802 0331 2881